ÇİĞLİ İŞÇİ BÜLTENİ

İşçi Bülteni Özel Sayı 452 - Haziran 2009

Patronlar ve uşağı hükümet kıdem tazminatı hakkına göz dikti...

Kıdem tazminatı hakkımızı savunmak mücadeleye!

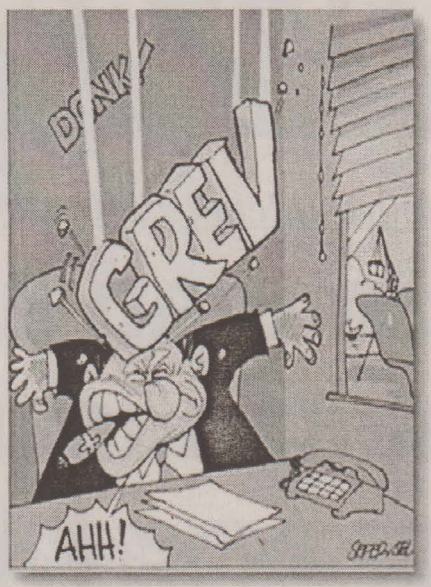
Patronlar uzun bir dönemdir kıdem tazminatının kendilerine yük olduğunu ileri sürerek sermaye hükümetine bu yükün azaltılması ya da ortadan kaldırılması yönünde direktif veriyorlardı. Ancak patronlarla sermaye uşağı hükümet kıdem tazminatı hakkının hangi biçim altında ortadan kaldırılacağı konusunda anlaşamadıkları için tartışmalar sürüyordu. Hükümet, kıdem tazminatı için işsizlik sigortası gibi bir fon oluşturulmasını ileri sürerken patronlar buna sıcak bakmıyorlardı. Kıdem tazminatının ücretlere yedirilerek eritilmesi ise bir başka öneriydi. Patronlarla hükümet arasında süren bu anlaşmazlık nedeniyle kıdem tazminatı tartışmaları bir süreliğine durulmuştu.

Ancak en son üçlü danışma kurulunda ve sonrasında ise istihdam paketi adı altında işçinin iyi kötü iş güvencesini koruyabilen kıdem tazminatı yeniden masaya yatırıldı. Sömürücü asalak patronlar kıdem tazminatının kaldırılmasını ya da tırpanlanmasını bir kez daha istediler.

8 milyon işçiyi ilgilendiren kıdem tazminatının gaspı ise patronların örgütü TÜSİAD'ın "işveren üzerinde yük oluşturan kıdem tazminatı uygulaması kaldırılsın" emri ile başladı. Sendikalar, buna itiraz ederken hükümet ise özel bir fon oluşturulup yükün patronlardan buraya kaydırılmasını önerdi.

Konunun hükümet adına muhataplarından Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Ömer Dinçer ise yaptığı açıklamalarla adeta işçilerle alay etmektedir. Dinçer, *"Sosyal taraflarla kıdem tazminatı konusunu*

konuştuk. Ben istiyorum ki hep birlikte güle oynaya mutabakat sağlansın. Konu TİSK'in talebiyle gündeme geldi" diyerek işçilerin "güle oynaya" kıdem tazminatı hakkından vazgeçmelerini beklediklerini söyleyebilmektedir.

Sermaye, bugüne kadar fon adı altında oluşturulan birikimleri İMF borçlarını ödemek, batık bankaları kurtarmak, zarar eden işletmeler için yağmaladı. Dinçer, hükümetin istihdam paketinde ileri sürdüğü 120 bin kişinin istihdam edilmesini öngören proje için kaynak olarak yine İşsizlik Sigortası Fonu'na başvuracaklarını, yani fonu yağmalamaya devam edeceklerini ilan etti. *"Kaynak işsizlik fonundan oluşturulacak. İllerdeki İş-Kur'lar bu kaynağın aktarılmasını sağlayacak"* dedi.

İşsizlik Sigortası Fonu'nda biriken paraya göz diken patronlar, "krizdeyiz" bahanesini ileri sürerek Kısa Çalışma Ödeneği adı altında burada biriken parayı kullanmaya başladılar. Şimdi de kıdem tazminatını fona devrederek yeni bir kaynak yaratmaya ve yağmaya hazırlanıyorlar.

Fonun oluşturulmasından her zamanki gibi yine işçiler zararlı çıkacak. Patronlar ise fona sınıf çıkarları doğrultusunda karşı çıkıyorlar. Zira patronların ödeyeceği prim oranı azaltılacak ama onlar fona hiçbir ödeme yapmak istemiyorlar. Patronlar, fona aktarılması istenen parayı zaten sermaye olarak zaten kullandıklarını ifade ediyorlar ve bu nedenle fon oluşturulmasına sıcak bakmıyorlar.

Fona devredilen kıdem tazminatı alma hakkı ise 7 nedene bağlı iken bu 4'e indirilecek. Yeni durumda da erkeklerin askere giderken, kadınların evlendikten sonraki bir yıl içinde işini bırakması hallerinde kıdem tazminatı ödenmesine son verileceği gibi işçinin patron tarafından işten çıkarılması veya işçinin haklı sebeple işi bırakması hallerinde kıdem tazminatı alınması imkanı ortadan kaldırılacak. Bu imkanın dışında ayrıca emeklilikte yaş hariç diğer şartları taşıyanların emekliliklerini evlerinde beklemek üzere işlerinden ayrıldıklarında da kıdem tazminatı, kıdem tazminatı fonundan sonra ödenmeyecek.

Ayrıca halen kıdem tazminatı ödenirken 30 günlük ücret hesabında, geriye doğru bir yıl içinde işçiye ödenen her türlü maddi menfaatler dikkate alınırken yani servisler, işyerinde verilen yemekler, özel sigorta yardımları gibi para ve para ile ölçülebilen her türlü ödemeler kıdem tazminatının hesaplanmasında dikkate alınırken fon uygulaması ile hesaplamalar bu şekilde yapılmayacak. Ek olarak fonla birlikte kıdem tazminatının muhatabı patron olmayacağı için, sigortasız çalıştırıldığı durumda kıdem tazminatı hakkını arayan işçinin karşısında hiçbir muhatabı kalmayacak.

Kıdem tazminatı, bir işyerinde en az bir yıl çalışmış bir işçiye hizmet sözleşmesindeki şartların sona ermesi durumunda, patronların ödemekle yükümlü oldukları para anlamına geliyor. İşçinin birikmiş hakkı olarak da adlandırılan kıdem tazminatı, işçinin ölümü, hizmet sözleşmesinin patron tarafından feshi, hizmet sözleşmesinin işçi tarafından feshi, işçinin emekliliğe hak kazanarak işten ayrılması, işçinin askerlik nedeniyle işten ayrılması gibi durumlarda veriliyor. İşçi sınıfının elinde kalan son kırıntılardan biri olan kıdem tazminatına göz dikenlere izin verilmemelidir.

Bu saldırı yeni değil. Zira patronlar ve uşağı hükümetler son 10 yıldır kıdem tazminatı hakkını gündeme taşımaktadırlar. Kıdem tazminatının yeniden gündeme alınmasının arkasında ise sermaye sınıfının yanı sıra emperyalist kuruluşlar bulunmaktadır. İMF, kıdem tazminatının fona bağlanması için direktif vermiş durumda. Çünkü İMF fonda biriken parayı kendilerine borç ödemeleri için istiyor. İMF'nin emirleri arasında emekli aylıklarının vergiye tabii olması da bulunuyor.

Kıdem tazminatı, işçi sınıfının kararlı mücadelesi sonucunda kazanılmış bir haktır. Emperyalist efendilerle onlarla işbirliği halindeki burjuvazi sermaye hükümeti eliyle bu hakkı gaspetmeye hazırlanıyor. Kıdem tazminatı hakkını korumanın yolu kararlı ve militan bir mücadeleye hazırlanmaktan geçmektedir. Bunun için bugünden fabrikalarımızda örgütlenmeli kapitalizmin krizine karşı işgal, grev ve direnişlerle mücadele etmeliyiz.

Şanlı 15-16 Haziran Direnişi yol göstermeye devam ediyor!

Bundan 39 yıl öncc, 15-16 Haziran 1970'te Türkiye işçi sınıfının bugüne kadar ki en büyük direnişi gerçekleşti. İşçi sınıfı sendikal örgütlülüğüne, geleceğine, onuruna sahip çıktı.

Yıl 1970. Adalet Partisi (AP) ve CHP işbirliğiyle 274 sayılı iş yasası ile 275 sayılı sendikalar yasasında değişiklik hazırlanır. Tasarı, işçilerin beğenmedikleri sendikalardan ayrılmasını, yani yeni bir sendikaya seçmesini güçleştirir nitelikte hazırlanmıştır. Aynı zamanda toplusözleşme ve grev hakkını kısıtlayan hükümler içermektedir.

Tasarıya göre bir sendikanın, Türkiye genelinde faaliyet gösterebilmesi için, işkolunda sigortalı çalışan işçilerin üçte birini örgütlemiş, üye yapmış olması gerekiyordu. 13 Şubat 1967'de kurulan DİSK'in üye sayısı bu miktarın altında kalıyordu. Kısacası bu yasa, DİSK'in kapatılması anlamına geliyordu. Yasa, 11 Haziran 1970'de dönemin cumhurbaşkanı Cevdet Sunay'ın onaylamasıyla yürürlüğe girdi.

İşçiler sendikal örgütlülüklerine ve geleceklerine sahip çıkarak yasaya karşı fabrikalarını boşaltarak sokaklara çıktılar. 15 Haziran günü işçiler Gebze'den İstanbul'a doğru yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş sırasında yol üzerindeki fabrikalardaki işçileri de eyleme çağırdılar. Böylece eyleme katılan işçilerin sayıları giderek arttı. Eylemi DİSK üyesi işçiler başlatmıştı ancak çok sayıda Türk-İş üyesi ve sendikasız işçi de eyleme katıldı.

İstanbul'da iki ana yürüyüş kolu vardı. Biri Paşabahçe-Beykoz-Üsküdar yürüyüş kolu diğeri ise, Bakırköy-Topkapı-Sağmalcılar koluydu. Yürüyüşün buluşma noktası ise Kadıköy'dü. Valilik, Avrupa kolunun diğer kollarla birleşmemesi için, Haliç'teki 2 köprüyü açtırdı.

Gebze'den gelenler, Kartal'daki fabrikalardaki işçileri de aralarına katmıştı. Buradan Yoğurtçu Parkı'na gelen işçilerin yolu, polis ve ordu birlikleri tarafından kesildi. İşçiler, öfke seliyle kolluk güçlerinin kurduğu barikatı aştılar.

Anadolu ve Avrupa yakaları, işçilerin militan eylemliliklerine sahne oldu. Eylemlere toplam 150 bin işçi katıldı. İstanbul 15-16 Haziran'da 2 gün boyunca işçilerindi. Patronlar bu büyük işçi direnişinden korktular. Devrim oldu sanarak ülkeyi terk edenler oldu. Bazıları uçak biletini alırken kimi de yurt dışına kaçtı.

15-16 Haziran Direnişi'yle işçi sınıfı gücünü birleştirdiğinde neleri başarabileceğini göstermiş oldu. Hükümet bu güç karşısında, yasayı geri çekmek zorunda kaldı. Kolluk güçleriyle çıkan çatışmalarda, Mutlu Akü'den Yaşar Yıldırım, Vinleks'ten Mustafa Bayram ve Cevizli Tekel Fabrikası'nda Mehmet Gıdak isimli işçi kardeşlerimiz şehit düştüler. Sungurlar, Derby, Elektro Metal, Rabak, Türk Demirdöküm, Auer, Çelik Endüstrisi, Otosan, Arçelik ve Vita fabrikalarında çalışan işçiler, eyleme başlıca katılan fabrikalar oldular.

Peki ya 39 yıl sonra, yani bugün? Bugün neler oluyor? İş yasası değişti, 4857 sayılı kölelik yasası geçti. Esnek çalışma, taşeronlaştırma, kuralsız çalışma, sigortasız, sendikasız, iş güvencesiz çalışma, emeklilik ve sağlık hakkımızın gaspı vb. özetle birçok hakkımız elimizden ya alınmış ya da alınmak üzere.

Elimizde şimdilik kıdem tazminatı ve üç kuruşluk asgari ücret kaldı. Şimdi kıdem tazminatı kaldırılmaya, bölgesel asgari ücret uygulamasıyla, asgari ücret iyice düşürülmeye çalışılıyor. Bir de nedeni biz olmadığımız, kriz var. Kapitalizmin krizinin nedeni biz değiliz ama, işten atmalar, ücretsiz izinler, fazla mesailer, ödenmeyen ücretlerimizle, krizin faturası bize kesiliyor.

Bu krizi biz yaratmadık, faturasını niye ödeyelim? Faturayı krizin sorumluları yani kapitalistler, patronlar ödesin! Bugün 15-16 Haziran'dan daha çok öğrenmeye ihtiyacımız var. Günümüzde kapitalizmin krizine ve sosyal yıkım saldırılarına karşı, 15-16 Haziran'dan devraldıkları direnme ruhuyla Sinter'de, Gürsaş'ta, Meha'da, Entes'te, Şirin Tekstil'te, Tezcan Galvaniz'de, Brisa ve Desa'da işçiler direnmeye devam ediyorlar.

15-16 Haziran militan bir işçi direnişidir ve işçi sınıfının harekete geçtiğinde, mücadele sahnesine çıktığında karşısında hiçbir gücün duramayacağını gösteren muazzam bir deneyimdir. Ağır çalışma ve koşulları altında kıvranan milyonlarca işçi ve emekçi olarak artık harekete geçmeli, haklarımızı korumak ve yeni haklar almak için sokaklarda, fabrikalarda militan mücadelenin yolunu tutmalıyız. İşçi sınıfının gücünü göstermeliyiz.

1 Mayıs İzmir'de coşkuyla kutlandı!

2009 1 Mayısı geride kaldı. Türkiye'nin değişik illerinde alana çıkan on binler işsizliğe, yoksulluğa, işten atmalara, ücretsiz izinlere karşı tepkisini haykırdı. Kapitalist baskı ve sömürüye karşı tepkisini dile getirdi. Hiç şüphe yok ki ülkemizde gerçekleşen 1 Mayıs kutlamalarının en ilgi çekeni Taksim 1 Mayısı'ydı.

Devletin öncesinde yaptığı tüm tehditlere, baskı ve şantaja, rüşvete rağmen 1 Mayıs günü binlerce işçi ve emekçi alana çıktı. Devletin azgın terörü bir kez daha 1 Mayıs günü kendini gösterdi. Buna rağmen binlerce işçi, emekçi, genç, kadın Taksim Meydanı'na çatışa çatışa girdi. Binlercesi ise ara sokaklarda devletin saldırısına ve engellemesine karşı militan bir direniş sergileyerek yürüyüş kolundaki kardeşlerinin alana girmesinin önünü açtı. "İşte Taksim, işte 1 Mayıs!" sloganları eşliğinde alana girildiğinde tek başına 33 yıllık bir yasak delinmiş olmadı. Aynı zamanda Taksim'den kilometrelerce uzakta 1 Mayısı kutlayan bizler şunu gördük, militanca direnirsek, kararlılıkla taleplerimizin arkasında durursak başarabiliriz. Bizler de Taksim 1 Mayısı'nı kazanan iradeyi kuşanmalı, fabrikalarımızda yaşadığımız sorunlara karşı bir araya gelmeliyiz. İşten atmalara, düşük ücretlere, ücretsiz izinlere, fazla mesailere, kölece çalışma koşullarına karşı eylemi, direnişi, grevi seçmeliyiz. Taksim 1 Mayısı'nın bize gösterdiği en önemli deneyim bu oldu. Binlerce işçi ve emekçi büyük bir kararlılıkla direnerek başardı. Bize örnek oldu.

İzmir 1 Mayısı kutlaması ise Gündoğdu Meydanı'nda gerçekleşti. Sendikaların ön hazırlık sürecinde gösterdiği tüm eksiklere ve baştan savma tutumlarına rağmen alışılmış olduğu üzere binlerce işçi ve emekçi, genç alana aktı. Binlerce işçi ve emekçi sömürüye karşı tepkisini gösterdi. Kapitalist yıkım politikalarına karşı öfkesini dile getirdi. Eylem boyunca başka bir dünya özleminin ürünü olarak devrim ve sosyalizm sloganları hiç susmadı. Sendikalar, kendilerinde örgütlü çok az sayıda işçi ve emekçiyi eylem alanına taşımasına rağmen yaklaşık 40 bin kişi 1 Mayıs'a ve onun şahsında işçi sınıfının hak alma mücadelesine sahip çıktı.

Havzamızda örgütlü bulunan Türk Metal ve Öz Çelik-İş sendikaları ise eyleme sınırlı sayıda işçi taşıdılar. Türk Metal Sendikası alana girmeye tenezzül bile etmedi. Alana varmadan kortej dağıldı. Sınıf bilinçli demir çelik işçileri kendi pankartları ile alandaki yerlerini Çiğli işçi kardeşlerinin hemen arkasında aldılar. Sınırlı sayıda işçi küçük ama anlamlı bir başlangıç yapmanın heyecanı ile demir çelik işçilerinin taleplerini alana taşıdı. Eylem bittiğinde çalışmalara kaldıkları yerden devam etmek üzere havzalarına döndüler, yeni eylem alanlarında buluşmak üzere diğer sınıf kardeşleri ile sözleştiler.

İrade savaşını biz kazandık!

Merhaba arkadaşlar;

2009 1 Mayıs'ı iki önemli kazanımla sonuçlanmıştır.

Birincisi, Taksim üzerinden süren irade savaşını işçilerin ve devrimcilerin kazanmasıdır. İkincisi ise, yine mücadele sonucu 1 Mayıs'ın tatil ilan edilmesidir. Hak verilmez, alınır, şiarıyla hareket eden işçi sınıfı, onurlu duruşu ve kararlılığı ile neler yapabileceğinin en güzel örneklerinden birisini sergiledi.

İzmir'de katıldığım 1 Mayıs alanına krizin etkisi ve 1 Mayıs'ın resmi tatil ilan edilmesi nedeniyle daha fazla kişinin gelmesini bekliyordum. Çünkü haklı taleplerimizi haykırarak sermaye sınıfına duyurabileceğimiz gündür 1 Mayıs.

Arkadaşlarımı alana çağırırken, 1 Mayıs günü Taksim'de olmak istediklerini söylüyorlardı. Bizler her alanda sömürülüyoruz. Yaşadığımız ve sömürüldüğümüz alanı Taksim'e çevirmek ise bizlerin ellerindedir.

Yaşasın örgütlü mücadelemiz!

İzmir Büyükşehir Belediyesi'nde çalışan bir taşeron işçisi

1 Mayıs'ta taleplerimizi haykırdık!

Merhaba arkadaşlar,

Ben Çiğli Organize'de çalışan bir tekstil işçisiyim. Sizlerle yaşadığım sorunları paylaşmak istiyorum. Sadece kendi fabrikamda değil birçok tekstil fabrikasında yaşadığımız sorunlar hemen hemen aynı.

Vitrinlerde göz kamaştıran çok ünlü markaların işini yapıyoruz. Ama ürettiğimiz malların yanına bile yaklaşamıyoruz. Emin olun ki benim ürettiğim malın mağaza fiyatı aldığım aylık ücretle eş değer. Aldığım ücret mi çok düşük yoksa ürettiğim malın mı fiyatı çok pahalı, yoksa her ikisi de mi, artık siz karar verin.

Üzerine bir de çalışma koşullarımızın ağırlığını ekleyince gerisini siz düşünün. Asgari ücret, esnek çalışma, telafi çalışması, sağlıksız ortam, kimyasal boyalar, maskesiz çalışma, bozuk yemekler... Aslında hepsi bir sorun. Patronlar kafalarına göre telafi çalışma uyguluyorlar. "Bugün iş yok, git üç gün sonra gel. Bugün iş var 12-16 saat çalış". Telafileri başka ne zaman yaptıracakları belli değil.

Kimyasallar o derece insan sağlığına zarar veriyor ki bizlerde maske olmadığından çoğu arkadaşlarımız ciddi zarar görüyor. Sağlıksız bir ortamda çalıştırılıyoruz. Hastaneye gitmek için vizite kağıdı istediğimizde "sakın rapor almayın" denilerek tehdit ediliyoruz. Hiçbir şeye sesimizi çıkaramıyoruz. İşten çıkarılma korkusu almış başını gidiyor.

Arkadaşlarla konuştuğumuzda şu gerçek açığa çıkıyor, acaba patron bir işçi sağlığını yitirdiğinde, çalışamaz hale geldiğinde çalıştırmaya devam eder mi? Yorumu sizlere bırakıyorum arkadaşlar.

O kadar çok sorun var ki yaza yaza bitiremem.

Türkiye işçi sınıfı sömürülmeye devam diyor. Fabrikamızda bazı önlemler aldık ve arkadaşlarımızla toplanıp konuşuyoruz ve tartışıyoruz, toplantılar yapıyoruz. İşçi haklarını okuyup tartışıyoruz, örgütlenmeye çalışıyoruz.

Toplantılarımız sayesinde bu yılki 1 Mayıs'a katılma kararı aldık ve bizim için anlamlı bir katılımla bunu başardık. Hemen hepimiz ilk defa 1 Mayıs'a katılıyorduk. İçimizde korku vardı ama kararlıydık. Çünkü 1 Mayıs bizim sesimizdi. Bunu biliyorduk ve o gün ilk defa arkadaşlarımızla alandaydık. Tam bir şok olmuştuk. Evet tam bir şok. Çünkü bize korku salanlar meğer bizim 1 Mayıs'a meydanlara çıkmamızı istemiyorlarmış. Hiç burjuva medyanın abarttığı gibi insanların dövüldüğü gibi bir şey değilmiş.

Meydan çok kalabalıktı. Sanki tüm İzmir

Gündoğdu'ya akmıştı. Şaşırdık, birbirimize "keşke Çiğli Organize'yi getirebilseydik" dedik.

Alanda taleplerimizi haykırdık. Biz de 1 Mayıs'ın gücüyle halaylar çektik, simitlerimizi, suyumuzu herkesle paylaştık. Meydandaki dostlarımız sanki bizleri çok önceden tanıyorlarmış gibi bizi aralarına almaktan hiç çekinmediler. Çünkü hepimiz işçiydik, hepimizin talepleri de aynıydı. Çünkü bizler aynıydık düşük ücret, esnek çalışma, telafi çalışma, kısa dönem çalışması vb. sayamadığımız bir sürü onlar da yaşıyordu. O zaman anladık ki biz örgütlüysek güçlüydük.

Tek eli olan birini düşünün. Tek eliyle nasıl alkışlar. Bunu becerse bile sesini kime duyurabilir? Ama elini diğer arkadaşıyla birleştirirse, herkes ellerini birleştirirse o zaman sizi herkes duyar.

1 Mayıs'ta bizler de oradaydık. O coşkuyu, o heyecanı ve 1 Mayıs geleneğini yaşatan tüm işçi kardeşlerime kucak dolusu sevgiler.

Çoğalarak işçi sınıfını hiçe sayanların korkulu rüyası olmaya devam ediyoruz, edeceğiz. 1 Mayıs'a ilk kez katılmamıza rağmen bizi 1 Mayıs'a davet eden arkadaşlarımıza mücadeleye devam sözü veriyoruz. Emeğimize sahip çıkmamız için bizleri aydınlatan herkese ve tüm işçi sınıfına selam olsun. Bizlerden sizlere selam olsun!

Yaşasın 1 Mayıs!
Yaşasın işçilerin birliği!
Köle değil işçiyiz, örgütlüysek güçlüyüz!

Çiğli Organize'den tekstil işçileri

İşçi hareketinden...

Kent AŞ işçilerinin eylemleri sürüyor...

Üç haftayı aşkın süredir Örnekköy Şantiyesi'nde işten atma saldırısına karşı direnişlerini sürdüren DİSK / Genel-İş Sendikası İzmir 5 No'lu Şube üyesi belediye işçileri "daralma" gerekçesiyle yaşanan işten atmalara karşı mücadele veriyorlar.

Kent AŞ işçileri ve aileleri 20 Mayıs günü de Karşıyaka İskele'den Karşıyaka Belediyesi önüne yürüyüş gerçekleştirdiler. "İşimize dönene kadar direnişteyiz! / Kent AŞ işçileri" pankartını açan işçiler, yol boyunca sloganlarla ve ajitasyon konuşmalarıyla halkı bilgilendirdiler.

İzmir BDSP'den Kent A.Ş direnişine destek ziyareti

İzmir Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) 16 Mayıs günü Kent AŞ işçilerini ziyaret etti. Saat 12.00'de Örnekköy Şantiyesi girişine yakın bir yerde toplanan BDSP'liler "Yaşasın sınıf dayanışması! / BDSP" pankartını açarak direniş yerine kadar sloganlarla yürüdüler. Şantiyede bekleyen Kent A.Ş işçileri tarafından alkış ve sloganlarla karşılanan BDSP'liler "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganlarıyla şantiyeye girdiler.

MEHA işçileri direne direne kazandı!

Kölece çalışma koşullarını kabul etmeyen MEHA Giyim işçileri işten atma saldırısına karşı 4 Mart'ta direnişe geçtiler. Ücret, fazla mesai, kıdem ve ihbar tazminatı hakları için direnen işçiler, MEHA Giyim'e fason iş veren LC Waikiki'yi de yaşanan hak gaspı saldırısından sorumlu tutarak mücadelelerinin merkezine oturttular.

LCW mağazaları önünde, şehir merkezlerinde birçok eylem gerçekleştiren MEHA işçileri, çevre fabrikalarda çalışan işçi kardeşlerine de seslerini duyurmak ve mücadele çağrısı yapmak için binlerce bildiri dağıttılar. Aynı zamanda diğer direnişçi işçilerle dayanışma içerisine girerek direnişlerin birleştirilmesi için anlamlı adımlar attılar.

Tekstil tekeli LCW'yi hedef alan eylemler MEHA işçilerinin mücadele kararlılığı sayesinde kazanımla sonuçlandı. LCW, direnişin 75. gününde direnişçi işçilerin alacaklarının %65'ini vermeyi kabul etti. MEHA işçileri alacaklarının %65'ini davalarının devam etmesi şartı ile kabul ettiler. MEHA Giyim patronuna

açılan hak davası sonuçlandığında ise işçiler, LCW'nin yaptığı ödeme düşünülmeden alacaklarının tamamını alacaklar.

Entes Elektronik'te direniş...

13 Mayıs günü çalıştığı işyerinde kriz bahanesi ile işten atılan OSİM-DER Yönetim Kurulu üyesi Gülistan Kobatan, 14 Mayıs günü fabrika kapısında gerçekleştirilen basın açıklaması ile direnişe başladı.

İş akdinin feshine ilişkin yapılan görüşme sırasında Kobatan'a personel müdürü tarafından söylenen "Sen çok yaramazlık yapıyormuşsun!" sözü ise, Kobatan'ın sahip olduğu sınıf bilincine ve politik kimliğine karşı patronun öfkesini yansıtıyor.

Kriz ortamında tek kişi de olsa faturayı ödememenin ve mücadelenin gerekliliğini savunan Kobatan ve OSİM-DER, yaptığı değerlendirme ile fabrika önünde direniş kararı aldı.

Tariş Bakım'da sorun çözüldü!

Birleşik Metal İş Sendikası 9 Nisan 2009 tarihinde kapatılan İzmir Tariş bakım atölyesinde işçilerin 2 aylık ücretleri ve kıdem-ihbar tazminatları ödenmediği için Tariş Genel Müdürlüğü'ne yürüyüş planlamıştı. Birleşik Metal-İş üyesi işçiler 20 Mayıs günü Alsancak Garı önünde toplandı.

Eylem başlayacağı sırada Tariş Genel Müdürlüğü sendikayı arayarak görüşme talep etti. Görüşmenin ardından ödenmeyen ücretlerin 20 Mayıs'ta, kıdem-ihbar tazminatlarının en geç 22 Mayıs Cuma günü ödeneceği söylendi.

Direnişçi Entes işçisi Gülistan Kobatan'la konuştuk...

"Hakların gaspedildiği her yerde direniş ateşini yakalım!"

Direnişe neden başladınız, talebiniz ya da taleplerniz nelerdir?

Fabrikada peşpeşe işten atılmalar oluyordu. Ben de sınıf bilinçli ve örgütlü bir kadın işçi olarak işten atılmalara dur demek için, krizin faturasının işçi ve emekçilere kesilmesini reddettiğim için direnişe başladım. Krizin nedeni işçi sınıfı olmadığı gibi ben de değilim. İşimi kaybetmek bu faturanın bana kesilmesi demektir. Bunun için ben de işimi geri istiyorum. Ve bu taleple direniyorum.

Kapitalizmin krizi her gün işsizler ordusunu büyütüyor. İşten atmalar, hak gaspları artmaya başladı. İşten atılan ya da hakları gaspedilen işçilere söylemek istediğiniz şeyler var mı?

Onlar da benim gibi kriz bahanesiyle en temel hakkımız olan çalışma hakkımızın elimizden alınmasına karşı çıkmalılar. Bugün bana yarın sana mantığıyla düşünüp, bana dokunmayan yılan bin yaşasın demeyerek direnişleri sahiplensinler.

Sermaye sınıfı örgütlü olarak davranıyor. Kendi sömürü sistemini koruyor. Bunu da bizi işsiz bırakarak, sefalete sürükleyerek yapıyorlar. Biz de işimizi korumak için, fabrikamızı işyerimizi terk etmeden mücadele yürütmeliyiz. Bu sistem bizim çıkarlarımız doğrultusunda işlemiyor. Bunu asla aklımızdan çıkarmamalıyız. Kendi haklarımızı ancak direnirsek, mücadele edersek koruyabilir, alabiliriz.

Bugün Türkiye'de işçi sınıfına baktığımızda çoğu örgütsüz durumda. Patronlar da bunu bildiği için kolayından saldırıyorlar. Biz işçilerin yapması gereken özellikle bu kriz ortamında "Krizi biz yaratmadık, faturasını da biz ödemeyeceğiz!" diyerek mücadele etmektir.

DESA'da direnişe çıkan Emine Aslan'dan sonra tek başına direnişe geçen ikinci kadın işçisiniz. Bir kadın olarak yaşadıklarınızı, direnişin size öğrettiklerini bizimle paylaşır mısınız?

Direnişe başladığım zaman "bu benim için iyi bir deneyim, iyi bir sınav olacak" dedim. Sonuçta önceden okuduğum deneyimler vardı, ama bunu bizzat yaşayarak daha iyi öğreniyorum. Bu direnişin bence en önemli yanı da yazılarda okuduklarımı kendi hayatım üzerinde pratikte görme şansımın olmasıdır. Yani demek istediğim şu biz daha önce dernekte yaptığımız tartışmalarda olsun, işçi arkadaşlarımızla konuştuğumuzda olsun hep söylediğimiz bir şey vardı, "Krizin faturasına karşı işgal, grev, direniş!" Ben de krizin faturasını ödedim. İşten atıldım. Ve bunun karşısında sınıf çıkarlarım doğrultusunda direnişe başladım. Başka işçi arkadaşlarıma yapılması gerekenleri hep sözle anlatırdım. Şimdi pratikte de bu tutumu alarak canlı bir örnek yaşayarak onlara anlatıyorum. Bu benim için en önemli nokta. Hem de gelip geçen işçilerle birebir görüşüp, konuşup ayaküstü tartışmalar yapmak beni ayrıca mutlu ediyor.

Kadın olarak direnmem noktasında işçilerden somutta herhangi bir tepki görmedim. Sonuçta burada kadın kimliğimden kaynaklı değil işçi kimliğiyle direniyorum. Sınıf kimliğini insan burada daha iyi anlıyor. Çünkü işten atılmam bir patronun bir işçiye yaptığı bir saldırı. Ve ben de bir işçi olarak patronuma, patronlara bir cevap veriyorum.

Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Entes kazanımı sadece benim kazanımım değil tüm işçi sınıfının kazanımıdır. Ben bu gözle bakıyorum ve diğer işçi kardeşlerimin de bu gözle bakıp direnişlerle dayanışmayı büyütmesini istiyorum. Bizi güçlü kılan üretimde yer almamızdır. Bizi güçlü kılan örgütlü hareket etmemizdir. Bunun için bu sistemin işçileri sömürmesini ancak biz işçiler durdurabiliriz. Sermayenin saldırılarına örgütlü bir şekilde cevap verelim. Haklarımızın gasp edildiği her yerde direniş ateşini yakalım. İşçi sınıfının zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi yoktur. Kazanacağı kocaman bir dünya var.

Entes direnişiyle sınıf dayanışmasını yükseltelim!

Kapitalistler kendi yarattığı krizin faturasını her zaman biz işçi ve emekçilere ödetiyor. En temel hakkımız olan çalışma hakkımızı elimizden alıyorlar. Her geçen gün krizin sonuçları katmerleşerek artarken, işçi sınıfı da bu sömürüye karşı mücadele bayrağını yükseltiyor. Meha, Kurtiş ve sayamadığımız birçok direnişler gibi bir ses de Entes'den yükseldi.

Entes patronu bilinçli idi ve işçileri toplu bir şekilde atmak yerine teker teker atmayı seçti. Son bir ayda Entes'de durmadan işçi atıldı. Fakat Entes Patronu son attığı işçinin örgütlü gücüne takıldı.

Gülistan Kobatan sınıf bilinçli devrimci bir işçidir.

Atıldığı günden itibaren fabrikasını terk etmedi direnişe geçti.

O asalak patronlara karşı sınıf kiniyle davrandı. Sadece kendi çıkarları için değil sınıfın çıkarları için direnişe geçti.

Şimdi bizler bu direnişin büyümesi için büyük bir sorumlulukla yüz yüzeyiz. Bu direnişin manevi ağını öreceğimiz gibi, direnişin devamı için maddi ağını güçlü bir şekilde örmek gerekiyor. Emekten yana herkesi Entes'le dayanışmaya çağırıyoruz.

Yapı kredi bankası İmes Şubesi;
Hesap no:81799174

Gülistan direniyor!

Gazete bir resim. Bir fabrikanın önünde bir genç kadın. Adı Gülistan. Elinde bir pankart var "İşimi geri istiyorum!" yazıyor.

14 Mayıs günü patronu işine son verdiği söylemiş. Bahanesi ise çok bildik bir hikaye; kriz var! Ama Entes Elektronik patronu, Gülistan'ı işten atarken eklemeyi de unutmamış: "Sen çok yaramazlık yapıyormuşsun!"

Gülistan, Entes patronunun işten atma saldırısına karşı çıkış kağıdını imzalamamış. "Ben tekim, tek başıma ne yapabilirim" dememiş. "Çıkış param bankada onu alayım" dememiş. Korkmamış, haksızlığa boyun eğmemiş Gülistan ve fabrikasının önünde direnişe geçmiş. Direnişinde bir haftayı geride bırakmış.

Gülistan direniyor. Hakkı olanı istiyor. İşini geri istiyor. Yalnız işi için mi direniyor Gülistan! Hayır!

Gülistan, "Ben kriz bahanesi ile işten atılan ve böylece işsizliğe mahkum edilen her işçinin yapması gerekeni yapıyorum" diyor. Yalnız işi için değil onuru, geleceği ve sınıfı için direniyor Gülistan.

Gülistan direniyor ve direnerek bizlere yürünmesi gereken yolu gösteriyor. Gülistan, işten atılan her işçiye yol gösteriyor.

Direnişçi ve yiğit bir kadının azmine, bilincine, cesaretine ve inancına dayanan Entes direnişini selamlıyoruz!

İşçi Bülteni Özel Sayı: 452 * Fiyatı: 25 Kr * Haziran 2009 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ * EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/İstanbul * Tel/Fax: 0 (212) 621 74 52 * Baskı: Özdemir Mat Davutpaşa Cad Güven Sanayi sit C Blok No: 242 Topkapı İstanbul * 577 54 92